

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1295/2014
27.01.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене А.С.В.Е.М., због кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 1) Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене А.С.В.Е.М., адвоката А.Ђ., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 307/13 од 11.03.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж1 896/14 од 13.10.2014. године, у седници већа одржаној 27.01.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене А.С.В.Е.М., адвоката А.Ђ., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 307/13 од 11.03.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж1 896/14 од 13.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 307/13 од 11.03.2014. године окривљена А.С.В.Е.М. је оглашена кривом да је извршила кривично дело тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 1) Кривичног законика за које је осуђена на казну затвора у трајању од 15 година у коју казну јој је урачунато и време проведено у притвору од 30.01.2013. године па надаље. Истом пресудом оштећена породица М. је упућена на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева, док је окривљена ослобођена од плаћања трошкова кривичног поступка и одређено је да исти падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 896/14 од 13.10.2014. године, делимично је усвојена жалба браниоца окривљене А.С.В.Е.М., па је преиначена пресуда Вишег суда у Београду К 307/13 од 11.03.2014. године у делу одлуке о кривичној санкцији и то тако што је Апелациони суд у Београду окривљену А.С.В.Е.М. због кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 1) КЗ за које је првостепеном пресудом правилно оглашена кривом осудио на казну затвора у трајању од 11 година у коју казну јој је урачунао време проведено у притвору почев од 30.01.2013. године па до упућивања у Завод за

извршење кривичних санкција, док је у преосталом делу жалба браниоца окривљене одбијена као неоснована, а пресуда Вишег суда у Београду К 307/13 од 11.03.2014. године у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљене А.С.В.Е.М., адвокат А.Ђ., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, а због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене А.С.В.Е.М., адвоката А.Ђ., је неоснован.

Бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости истиче да је доношењу првостепене пресуде претходио доказни поступак у којем је извршено вештачење од стране вештака психијатра доктора Б.М. и то на околност урачунљивости окривљене у моменту извршења кривичног дела и да је у вези са извођењем те доказне радње од стране првостепеног суда учињена повреда како процесних тако и материјалних одредаба права, јер су све околности захтевале да се вештачење психичког стања окривљене обави уз обавезно посматрање понашања окривљене у одговарајућој здравственој установи уз строги надзор медикамената који се у оквиру терапије дају окривљеној, а да је супротно томе вештак свој налаз засновао на једном разговору са окривљеном док је она била под јаким дејством лекова за смирење, чиме је свој задатак да поуздано испита здравствено стање окривљене учинио немогућим, па је првостепени суд учинио повреду закона јер је супротно чл. 15. и 16. Законика о кривичном поступку одбио предлог браниоца окривљене да се изведе ново вештачење од стране комисије вештака уз обавезан надзор у одговарајућој здравственој установи, а који предлог је суд по оцени браниоца морао да прихвати, јер се заменик Вишег јавног тужиоца у Београду није противио новом вештачењу, а постојеће вештачење по оцени браниоца није било јасно и потпуно. Због свега наведеног по оцени браниоца побијане пресуде се заснивају на доказу - вештачењу од стране судског вештака др Б.М. на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку пресуда не може засновати.

Одредбом члана 604. став 1. ЗКП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 111/11, 121/12, 32/13, 45/13 и 55/14) (у даљем тексту: ЗКП) је прописано да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог законика (01.10.2013. године) оцењивати по одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист

СРЈ“, бр. 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“, бр. 58/04, 85/05, 115/05, 49/07, 122/08, 72/08 и 76/10) (у даљем тексту: раније важећи ЗКП).

Раније важећим ЗКП и то почев од члана 113. до члана 132а регулисано је вештачење као радња доказивања, па је између осталог чланом 113. раније важећег ЗКП прописано да се вештачење одређује када за утврђивање или оцену неке важне чињенице треба прибавити налаз и мишљење од лица које располаже потребним стручним знањем, док је одредбом члана 114. став 1. раније важећег ЗКП прописано да вештачење одређује писменом наредбом орган који води поступак, те да ће се у наредби навести у погледу којих чињеница се обавља вештачење и коме се поверава, а да се наредба доставља и странкама, док је ставом 3. истог члана прописано да када вештака одређује орган који води поступак, тај орган ће по правилу одредити једног вештака, ако је вештачење сложено-два или више вештака. Одредбом члана 119. раније важећег ЗКП прописано је да се налаз и мишљење вештака уноси одмах у записник, те да се вештаку може одобрити да накнадно поднесе писани налаз и мишљење у року који му одреди орган пред којим се води поступак. Одредбом члана 130. став 1. раније важећег ЗКП је прописано ако се појави сумња да је искључена или смањена урачунљивост окривљеног услед душевне болести, заосталог душевног развоја или друге душевне поремећености, одредиће се вештачење психијатријским прегледом окривљеног, док је ставом 2. истог члана прописано да ако је према мишљењу вештака потребно дуже посматрање, окривљени ће се послати на посматрање у одговарајућу здравствену установу, а решење о томе доноси истражни судија, судија појединац или веће, те да се посматрање може продужити преко два месеца само на образложени предлог управника здравствене установе по претходно прибављеном мишљењу вештака, али не може ни у ком случају трајати дуже од шест месеци.

Одредбом члана 16. став 1. ЗКП је прописано да се судске одлуке не могу заснивати на доказима који су непосредно или посредно, сами по себи или према начину прибављања у супротности са Уставом, овим закоником, другим законом или општеприхваћеним правилима међународног права, потврђеним међународним уговорима, осим у поступку који се води због прибављања таквих доказа, док је ставом 3. истог члана прописано да изведене доказе који су од значаја за доношење судске одлуке суд оцењује по слободном судијском уверењу.

У побијаној павноснажној пресуди Вишег суда у Београду К 307/13 од 11.03.2014. године чињенично стање је између осталог утврђено на основу налаза и мишљења судског вештака др Б.М. од 04.04.2013. године и 30.09.2013. године, а који налази и мишљења судског вештака психијатра др Б.М. су дати на основу наредбе истражног судије Вишег суда у Београду Ки 68/13 од 27.03.2013. године и наредбе председника већа-судије Вишег суда у Београду К 307/13 од 20.09.2013. године, а из којих налаза и мишљења је првостепени суд утврдио да код окривљене у време извршења предметног кривичног дела нису постојале душевне болести, душевна заосталост, алкохолне зависности, нити привремене душевне поремећености, те да се у време извршења кривичног дела окривљена налазила у стању алкохолне опијености и у стању повишене емоционалне напетости, са психолошким садржајем афекта, беса средњег интезитета, а њене

способности схватања значаја дела као и могућности управљања поступцима биле су смањене до степена битног, али не и битно.

Полазећи од наведеног и цитираних законских одредби, по оцени овог суда, налази и мишљења судског вештака др Б.М. од 04.04.2013. године и 30.09.2013. године су докази који су изведени у складу са раније важећим одредбама Законика о кривичном поступку и нису прибављени противно члану 16. став 1. ЗКП, те се не ради о доказима на којима се пресуда не може заснивати, јер су исти прибављени на законит начин.

Сасвим је друго питање оцене наведених налаза и мишљења судског вештака др Б.М. од стране првостепеног суда, који је исте у потпуности прихватио оцењујући их као стручне, свеобухватне и дате у потпуности према правилима знања и струке, из којих разлога је првостепени суд и одбио предлог браниоца окривљене да се уради ново вештачење налазећи да би се новим вештачењем и посматрањем окривљене у одговарајућој здравственој установи само непотребно и неосновано пролонгирао овај поступак. С тим у вези, по налажењу овог суда, питање оцене изведених доказа од стране суда, не може утицати на законитост конкретног доказа, будући да суд доказе који су изведени у складу са законом оцењује уз примену члана 16. став 2. ЗКП („Службени гласник РС“ 72/11 ... 55/14) и по слободном судијском уверењу.

Дакле, по налажењу овог суда, неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене истиче да су побијане пресуде засноване на незаконитом доказу-налазима и мишљењима судског вештака др Б.М. од 04.04.2013. године и 30.09.2013. године, јер су наведени налази и мишљења судског вештака законити докази који су прибављени на законит начин, односно на основу раније важећег Законика о кривичном поступку.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.**